

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Krybusové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **Butterfly Invest, s.r.o.**, se sídlem Tábor, Čelkovicá 445, právně zastoupeného JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem AK Korbel, Tuháček & partneři, s.r.o., se sídlem v Táboře, Převrátílská 330, proti žalovanému **Krajskému úřadu – Jihočeského kraje České Budějovice**, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic, U Zimního stadionu 1952/2, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2010, č.j. OREG 19742/2010/luka, za účasti Města Sezimovo Ústí, se sídlem Sezimovo Ústí I, Dr. E. Beneše 21,

Sezimovo Ústí I,

Sezimovo Ústí I,

Sezimovo Ústí I,

t a k t o :

Rozhodnutí Krajského úřadu - Jihočeského kraje České Budějovice, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 22.6.2010, č.j. OREG 19742/2010/luka se z r u ť u j e p r o v a d y ř í z e n í a v ě c s e v r a c í ž a l o v a n é m u k d a l š í m u ř í z e n í.

Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7 760,- Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Osobám na řízení zúčastněným se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci.

/1/ Žalobou doručenu dne 23.11.2010 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2010, č.j. OREG 19742/2010/luka, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Tábor, Stavebního úřadu č.j. METAB 7927/2010/SÚ/Cha ze dne 11.2.2010 a toto rozhodnutí potvrzeno.

/2/ Žalobce v žalobě zrekapituloval průběh předchozího správního řízení a zrekapituloval důvody, pro které bylo jeho odvolání zamítnuto. Dále uvedl, že byl v řízení zastoupen Mgr. Martinem Šípem, advokátem advokátní kanceláře Korbel, Tuháček a partneři, s.r.o., nikoli advokátní kanceláří Korbel, Tuháček a partneři, s.r.o., jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nebylo advokátovi doručeno, pouze dne 24.6.2010 bylo rozhodnutí doručeno do datové schránky právnické osoby advokátní kancelář Korbel, Tuháček a partneři, s.r.o. Žalobce z toho dovozuje, že napadené rozhodnutí nebylo zástupci žalobce řádně doručeno. Žalobce neměl proto možnost seznámit se s rozhodnutím dříve. Žalobce dále uvádí, že žalovaný nijak nedokládá existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Podle názoru žalobce nejsou důvody, na základě kterých žalovaný tvrdí, že se na pozemcích žalobce nachází veřejně přístupná účelová komunikace, řádně vymezeny, a tudíž nelze přezkoumat, zda se na pozemcích žalobce skutečně účelová komunikace nachází. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, zda jsou v případě komunikace, umístěné na pozemcích žalobce, splněny výše uvedené znaky. Žalobce je vlastníkem pozemků, na nichž má záměr vybudovat bytový dům a nesouhlasí s omezením svého vlastnického práva ve smyslu napadeného rozhodnutí a obsahu závazného stanoviska. Zamýšlenou stavbou není dotčeno právo přístupu a příjezdu vlastníků ani obyvatel vedlejšího domu č.p. 2799 k tomuto domu. Dále nelze akceptovat, aby parkovací potřeby obyvatel vedlejších domů byly řešeny na úkor vlastnických práv žalobce. Předmětné pozemky jsou navíc územním plánem města Tábor určeny pro výstavbu bytových domů. Žalobce se neztotožňuje s tvrzením silničního správního orgánu, že parkovací místa na pozemcích ve vlastnictví žalobce byla konzumována ve prospěch parkovacích potřeb obyvatel vedlejších domů. Tvrzení je nepodložené a nepřijatelné. Neexistuje důvod, pro který by účastník řízení měl zajistit parkovací stání mimo nemovitosti ve svém vlastnictví. Omezení vlastnických práv žalobce není v daném případě ničím odůvodněno. Vybudováním obytného domu nedojde k omezení nezbytné komunikační potřeby vlastníků a uživatelů okolních nemovitostí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Bylo navrženo zrušení rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného.

/3/ Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. K žádosti soudu, zda žalovaný souhlasí s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. se žalovaný nevyjádřil. S ohledem na poskytnuté poučení o důsledcích nevyjádření se k tomuto postupu, je dovozován souhlas s tímto postupem soudu ve smyslu výše citovaného ustanovení soudního řádu správního.

/4/ Žalovaný správní orgán sdělil, že písemnosti doručoval advokátní kanceláři Korbel, Tuháček a partneři podle § 34 odst. 2 správního řádu a při posuzování osoby zmocněnce vycházel z ustanovení § 15 zákona o advokacii i z toho, že z předloženého spisu stavebního úřadu bylo zřejmé, že před postoupením věci používala advokátní kancelář Korbel, Tuháček a partneři s.r.o. i stavební úřad ke vzájemné komunikaci datovou schránku, a to bez námitek advokáta nebo advokátní kanceláře. Žalovaný dále nepopsal, jakým způsobem bylo advokátní kanceláři doručováno a doplnil, že nehodlá polemizovat s výkladem zákona č. 300/2008 Sb., v platném znění, tak jak jej provedlo Ministerstvo vnitra ČR. Připustil, že způsob doručování právnímu zástupci žalobce nelze shledat bezvadným. Dále alternativně dovodil, že pokud nelze zjistit, kdy se právní zástupce s napadeným rozhodnutím seznámil, má žalovaný zato, že žaloba byla podána opožděně. Pokud by připustil, že rozhodnutí nebylo právnímu zástupci žalobce řádně doručeno a rozhodnutí žalovaného nenabylo právní moci, byla by žaloba předčasná. K žalobním bodům žalovaný uvedl, že stavební úřad je povinen v územním řízení posuzovat záměr žadatele podle § 90 stavebního zákona, mimo jiné záměr žadatele posuzuje kumulativně s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. Žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu nesouhlasu dotčeného správního orgánu silničního správního úřadu. V tomto případě závazného stanoviska bylo postupováno podle § 149 odst. 1 správního řádu, které není samostatným rozhodnutím a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí. Dále bylo odkázáno na odstavec třetí tohoto ustanovení, podle kterého, bylo-li vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Bylo vysvětleno, že správní orgán, který rozhodnutí podmíněné tímto závazným stanoviskem vydává, je tímto stanoviskem vázán a nedisponuje oprávněním jej interpretovat nebo obsahově měnit. V dané věci bylo postupováno podle § 149 odst. 4 správního řádu, kdy si žalovaný vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od nadřízeného správního orgánu. Nadřízený správní orgán přezkoumal závazné stanovisko ze dne 12.5.2010 a toto stanovisko potvrdil. Žalovanému nepřísluší hodnotit obsah závazného stanoviska. Proti tomuto stanovisku nelze podat samostatné odvolání. V případě podání odvolání proti konečnému rozhodnutí přezkoumává nadřízený orgán závazného stanoviska a může závazné stanovisko potvrdit nebo změnit. Žalovaný přezkoumal na základě odvolání žalobce napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že je správné včetně postupu prvostupňového orgánu. Proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

/5/ Žalobce souhlasil s projednáním věci bez nařízeného jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s., když ve lhůtě soudem stanovené takový postup soudu neodmítl.

III. Obsah správních spisů.

/6/ Dne 11.12.2009 podal žalobce žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „bytového domu“ na konkrétně specifikovaných pozemcích v katastrálním území Tábor. K žádosti mimo jiné připojil přípis Městského úřadu Tábor, odboru dopravy ze dne 2.10.2009 pod spisovou značkou 86 PD/2009/OD/KO, v němž je uvedeno, že Městský úřad v Táboře, odbor dopravy nemá k předmětné stavbě žádné připomínky. Současně je uvedeno, že příjezd k domu je po stávající komunikaci a vlastní bytový dům má 30 parkovacích stání. Územní řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 8.1.2010, ke kterému bylo připojeno i nařízení veřejného ústního jednání a současně bylo připojeno, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námítky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak k nim nebude přihlíženo. Dne 9.2.2010 byl prvostupňovému orgánu doručen přípis Městského úřadu Tábor, odbor dopravy ze dne 4.2.2010 pod č.j. METAB 6429/2010/OD/Ku označený jako závazné stanovisko k územnímu řízení k předmětné stavbě, kde byl vyjádřen nesouhlas s vydáním rozhodnutí o umístění stavby. Nesouhlas je odůvodněn částečným umístěním stavby na veřejně přístupné účelové komunikaci, vybudované v rámci komplexní bytové výstavby financované státem umožňující parkování motorových vozidel v počtu odpovídajícím vybudovaným bytům ve vztahu k tehdy platné právní úpravě, což vylučuje tato parkovací místa zastavovat bytovým domem.

/7/ Dne 11.2.2010 vydal Stavební úřad Městského úřadu v Táboře pod č.j. METAB 7927/2010/SÚ/Cha rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 1.3.2010 odvolal. V odvolání je především namítáno, že ve věci bylo Městským úřadem v Táboře dne 2.10.2010 vydáno vyjádření, na základě kterého nemá odbor dopravy Městského úřadu v Táboře k dané stavbě žádné připomínky. Teprve následně bylo vydáno tímž orgánem předmětné věci nesouhlasné závazné stanovisko bez zdůvodnění odlišného názoru vyjádřeného tímž orgánem a toto stanovisko se stalo podkladem pro napadené rozhodnutí. Tento postup je v příkrém rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Je namítáno porušení zásady předvídatelnosti, právní jistoty, ochrany práv nabytých v dobré víře. Je zpochybněno i tvrzení silničního správního orgánu o poměru parkovacích míst k počtu bytů. Současně je zdůrazněno, že účastník řízení je vlastníkem pozemků, na nichž má záměr bytový dům vybudovat a nesouhlasí s omezením svého vlastnického práva ve smyslu napadeného rozhodnutí a obsahu závazného stanoviska. K tomu je odkázáno i na nález Ústavního soudu ČR. Zamýšlenou stavbou není nijak dotčeno právo přístupu a příjezdu vlastníků obyvatel vedlejšího domu k tomuto domu. Parkovací potřeby obyvatel vedlejších domů nemůžou být řešeny na úkor vlastnického práva žalobce, a to zejména za situace, kdy mu není poskytováno adekvátní kompenzace omezení těchto práv. Předmětné pozemky byly v územním plánu určeny pro výstavbu bytových domů. Proto je odmítnuto tvrzení silničního správního orgánu, že parkovací místa byla konzumována ve prospěch potřeb obyvatel vedlejších domů. Toto tvrzení je označeno za nepodložené a nepřipustné.

/8/ O odvolání rozhodl žalovaný správní orgán dne 22.6.2010 pod č.j. OREG 19742/2010/luka tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Městského úřadu v Táboře 11.2.2010 potvrdil. Stalo se tak s odůvodněním, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu i jeho

postup jsou správné. Žalovaný vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od příslušného nadřízeného orgánu podle § 149 odst. 4 správního řádu. Odbor dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Jihočeského kraje jako příslušný správní orgán potvrdil závazné stanovisko Městského úřadu v Táboře, odboru dopravy. K žádosti o vysvětlení existence rozdílných stanovisek bylo uvedeno, že prvotní vyjádření bylo předběžnou informací podle § 139 správního řádu ve stádiu rozpracovanosti projektové dokumentace a následně bylo k projektové dokumentaci dopracováno i předmětné stanovisko. Nelze proto zpochybnit rozhodovací činnost správního orgánu. Dále bylo odkázáno v obecné poloze na platnou legislativu. Tvrzení, že pozemky jsou územním plánem města Tábor určeny pro výstavbu bytových domů není v rozporu s požadavkem na zachování obecného užívání veřejně přístupné účelové komunikace. Na základě tohoto stanoviska bez další argumentace žalovaný odvolání zamítl.

IV. Právní názor soudu.

/9/ Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen s.ř.s./, v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba byla důvodná, rozhodnutí žalovaného správního orgánu soud zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

/10/ V prvé řadě žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu mu nebylo řádně doručeno a neměl možnost se s ním dříve seznámit. V řízení byl zastoupen Mgr. Martinem Šípem, advokátem advokátní kanceláře Korbel, Tuháček a partneři, s.r.o. nikoli advokátní kanceláří Korbel, Tuháček a partneři, s.r.o., jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nebylo advokátovi, který byl žalobcem zmocněn k zastupování, doručeno. Rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky advokátní kanceláře dne 24.6.2010. Právnímu zástupci žalobce nebylo napadené rozhodnutí řádně doručeno a ten neměl možnost se s ním dříve seznámit. Posouzení této otázky je významné pro vyslovení závěru, zda byla předmětná žaloba podána včas ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s.ř.s. či nikoliv. Žalovaný správní orgán k této otázce uvedl, že připouští, že způsob doručování právnímu zástupci žalobce nelze shledat bezvadným. Nastínil dvě alternativy, a to pro situaci, že žalobci doručeno nebylo. Pak by podle jeho názoru byla žaloba předčasná a za situace, kdy se právní zástupce s napadeným rozhodnutím seznámil, by se jednalo o žalobu opožděnou. Soud se z toho důvodu zabýval otázkou zastoupení žalobce v odvolacím řízení a zjistil, že ve spise je založena plná moc udělená zmocnitelem /žalobcem/ zmocněnci, advokátu Martinu Šípovi z advokátní kanceláře Korbel, Tuháček a partneři, s.r.o. Za této situace bylo povinností správního orgánu písemnost doručit advokátu do vlastních rukou. V daném případě však byla písemnost /žalobou napadené rozhodnutí ze dne 22.6.2010/ doručována advokátní kanceláří Korbel, Tuháček a partneři, s.r.o. a nikoliv advokátovi, kterému bylo zmocnění žalobce adresováno. Z toho důvodu soud uzavřel, že napadené rozhodnutí nebylo řádně doručeno a z toho důvodu nelze přesně stanovit okamžik doručení písemností /napadeného rozhodnutí/, od které je třeba odvíjet běh lhůty stanovené soudním řádem správním pro podání správní žaloby. Soud však z dalšího postupu žalobce, z něhož vyplývá, že se s posléze žalobou napadeným rozhodnutím seznámil, neboť proti němu vznesl konkrétní námitky, formalisticky neuzavřel, že jedná se o žalobu předčasnou a neuložil správnímu orgánu dodatečně správním způsobem v souladu se zákonem doručit žalobou napadeného rozhodnutí. Tento postup by

představoval přepjatý formalismus, který by neodpovídal principům materiálního státu, ani poslání soudnictví, neboť soudy usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétní věci a nemohou odmítnout se věci zabývat z formalistických důvodů, neboť je zapotřebí šetřit práva v souladu s Listinou základních práv a svobod /srovnej rozsudek NSS č.j. 5 Afs 16/2003-56 z 12.10.2004/. Soud se z toho důvodu předmětnou žalobou zabýval i z hlediska věcných námitek, které byly vzneseny. Na jejich základě dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

/11/ Žalobce obdobně jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že žalovaný existenci veřejně přístupné účelové komunikace, která je na základě závazného stanoviska odboru dopravy Městského úřadu v Táboře překážkou vydání předmětného územního rozhodnutí, nikterak nedoložil. Bylo upozorněno na skutečnost, že odbor dopravy v předmětné věci nejprve vydal kladné vyjádření a teprve poté nesouhlasné závazné stanovisko, a to bez jakéhokoliv zdůvodnění. Tento postup je v příkrém rozporu se základními zásadami správního řízení, zejména ze zásadou předvídatelnosti /právní jistoty/ se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře, se zásadou legitimního očekávání a je závažným zásahem do ústavně garantovaného vlastnického práva žalobce. Předmětné pozemky jsou územním plánem města Tábor určeny pro výstavbu bytových domů. Tvrzení uvedené ve stanovisku odboru dopravy je nepodložené a nepřipustně omezuje výkon vlastnického práva žalobce. Toto omezení vlastnického práva žalobce není nijak odůvodněno, přestože tato námitka byla v odvolacím řízení vznesena. V těchto okolnostech je spatřována nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobcem vznesené námitky soud považuje za důvodné.

/12/ Žalobou napadené rozhodnutí v odůvodnění stručně rekapituluje průběh správního řízení a dále cituje obsah stanoviska Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, které bylo podáno ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu v souvislosti s odvoláním žalobce proti rozhodnutí městského úřadu stavebního úřadu, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o umístění stavby „bytového domu“, Krakovská ulice, v Táboře, na konkrétně označených pozemcích. K samotným odvolacím námitkám není v odůvodnění rozhodnutí žalovaným správním orgánem uvedena žádná argumentace. Je konstatováno, že odvolatel brojil proti postupu dotčeného orgánu a jím vydanému závaznému stanovisku. Z toho důvodu bylo pouze odkázáno na obsah výše citovaného přípisu. S námitkami, které žalobce uvedl v odvolání, se rozhodnutí žalovaného správního orgánu nezabývalo, ani nevypořádalo. Z toho důvodu soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. (Srovnej kupř. rozsudek NSS č.j. 7 Afs 116/2009-70 z 25.11.2009, ve kterém je uvedeno „... *přezkoumatelným správním rozhodnutím je pouze takové rozhodnutí, z něhož vyplývá nejen samotný výrok rozhodnutí a sdělení důvodů, pro které odvolací orgán nepovažuje odvolání důvodné, ale i to, o jaké skutkové okolnosti v předmětné věci jde, jaké byly nebo nebyly k zjištěnému skutkovému stavu provedeny důkazní prostředky, které z nich se staly důkazem, jak byly tyto důkazy následně rozhodujícím orgánem hodnoceny. Z odůvodnění musí být zřejmé, jak se odvolací orgán vypořádal s konkrétními odvolacími námitkami ...*“). Tomuto požadavku žalované rozhodnutí nevyhovělo.

/13/ Nad rámec nutného soud k věci uvádí, že se v dané záležitosti jednalo o územní řízení, tedy rozhodovací proces správního orgánu, jehož výsledkem bylo autoritativní

rozhodnutí, k jehož vydání byl příslušný stavební úřad. Žalobce podal žádost o vydání územního rozhodnutí, která obsahovala potřebné údaje týkající se požadovaného záměru i identifikační údaje pozemků a staveb. K žádosti byly připojeny doklady prokazující vlastnické právo žalobce, stanoviska a vyjádření dotčených orgánů i dokumentace záměru. Ohledně sporného stanoviska odboru dopravy bylo k žádosti žalobce připojeno souhlasné stanovisko ze dne 2.10.2009 /toto stanovisko bylo vydáno neformálně, z jeho obsahu byl zřejmý postup i závěr odboru dopravy Městského úřadu v Táboře /. Správní orgán po zahájení správního řízení opatřil, jak je v rozhodnutí uváděno „závazné“ stanovisko odboru dopravy k předmětné záležitosti. Není však zcela jasné ani s ohledem na úpravu obsaženou v § 4 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, zda se jedná skutečně o závazné stanovisko nebo o jiný inominační úkon, neboť v písemnosti označené jako závazné stanovisko není uvedeno naplnění podmínky, kterou musí závazné stanovisko splňovat, tedy spojení se „zvláštními právními předpisy“ ve vztahu ke stavebnímu zákonu. Není uvedeno, podle jakého ustanovení zvláštního předpisu je závazné stanovisko vydáváno. Posouzení charakteru podkladového správního aktu vydávaného odborem dopravy je podstatné pro postup v konkrétním řízení, avšak za situace, kdy v aktu není uvedeno, podle jakého předpisu bylo stanovisko vydáno, nelze jednoznačně uzavřít, o jaký konkrétní typ aktu se jednalo. To má význam pro postup při vydávání případného závazného stanoviska. Ustanovení § 149 správního řádu sice neupravuje procesní postup při vydávání závazných stanovisek, avšak správní orgány se řídí částí čtvrtou správního řádu. Ve smyslu dalších navazujících ustanovení správního řádu při vydávání závazných stanovisek je nutno vztahovat na řízení základní zásady činnosti správních orgánů, tak jak jsou upraveny v § 2 – 8 správního řádu /vedení spisu, protokolů, úkonů účastníků, nahlížení do spisů, shromáždění podkladů pro vydání závazného stanoviska, jeho oznamování a rovněž bude v této souvislosti analogické použití ustanovení o obsahu formě a náležitostech rozhodnutí/ § 67 a 68, byť se nebude přímo jednat o správní rozhodnutí. Ze závazného stanoviska by mělo být zřejmé, k jaké žádosti a v souladu s jakým ustanovením konkrétního zákona je vydáváno a na základě jakého zmocnění. Dále závěr, který orgán učinil a za jakých podmínek s citací právního předpisu, na jehož základě bylo stanovisko vydáno. V odůvodnění stanoviska by měly být uvedeny odkazy na normy, jejichž aplikace přicházela v úvahu, jakož i rozhodné skutečnosti, které vedly správní orgán k uvedenému stanovisku i úvahy, jakými byl správní orgán veden, z jakých skutečností vycházel a jaký záměr sledoval. Závazné stanovisko by mělo obsahovat i poučení, že proti stanovisku nelze podat odvolání, pouze v souladu s ustanovením § 149 správního řádu lze podat odvolání do podmínek tohoto závazného stanoviska prostřednictvím odvolání do správního rozhodnutí, pro které bylo závazné stanovisko vydáno. Sporná byla i možnost samostatného přezkumu závazného stanoviska ve správním soudnictví. V této otázce je třeba vycházet z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 47/2005-86 ze dne 21.10.2008, z něhož vyplynul závazný závěr „závazné stanovisko, jako je kupříkladu souhlas /či nesouhlas/ orgánů ochrany přírody a krajiny k povolení stavby vydaný podle § 44 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví.“ V dané záležitosti nebylo učiněno předmětem přezkumu soudu závazné stanovisko, které bylo podkladem žalobou napadeného rozhodnutí. Soud poukázal na možnost soudního přezkumu závazných stanovisek s ohledem na vyslovený požadavek týkající se obsahu těchto aktů, neboť jak bylo výše uvedeno, v dané záležitosti nelze jednoznačně uzavřít, o jaký akt, který byl podkladem žalobou napadeného rozhodnutí, se jednalo.

/14/ V dalším řízení proto bude zapotřebí postavit na jisto charakter podkladového aktu, který byl v dané věci rozhodný pro posouzení žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí. Současně bude povinností žalovaného správního orgánu vypořádat se s námitkami žalobce, které vznesl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jakož i proti obsahu závazného stanoviska městského úřadu, odboru dopravy ze dne 4.2.2010. Dále je třeba vypořádat se s námitkou vydání dvou odlišných stanovisek silničního správního orgánu, neboť žalobce poukazoval na to, že tento orgán změnil svůj předchozí postoj k realizaci předběžné stavby uvedený ve vyjádření ze dne 2.10.2009. Nepostačuje citace převzatá z vyjádření /případně stanoviska/ dopravního orgánu, že v prvním případě jednalo se o podání předběžné informace. Toto vysvětlení nemá oporu jednak ani v písemném vyjádření ani v právní úpravě, neboť v případě vyjádření dopravního úřadu se podle charakteru a obsahu písemnosti o předběžnou informaci jednat nemohlo. Poskytnutí předběžné informace ve smyslu § 139 správního řádu, která je novým institutem, přichází v úvahu jen tehdy, pokud tak stanoví zvláštní zákon. Bez této zvláštní úpravy nelze ustanovení § 139 v obecné rovině aplikovat. Zákon dále stanoví, jaké údaje lze jako předběžnou informaci požadovat, a to taxativním výčtem. Nad rámec tohoto výčtu nelze jako předběžnou informaci žádat poskytnutí jakýchkoli jiných skutečností. O předběžnou informaci se žádá zpravidla písemně a vyloučena není ani ústní žádost do protokolu. V žádosti žadatel uvede, o jakou konkrétní informaci se mu jedná, a to přesnou specifikací záměru. Obsah předběžné informace musí přesným a vyčerpávajícím způsobem odpovědět na dotaz. V rámci předběžné informace nesmí správní úřad řešit ty otázky, které nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout. Správní úřad může určit platnost předběžné informace, a to přesnou specifikací záměru. Obsah předběžné informace musí přesným a vyčerpávajícím způsobem odpovědět na dotaz. Správní úřad může platnost předběžné informace omezit tím, že uvede datum nebo časový termín, popřípadě skutečnost, jejímž vznikem platnost předběžné informace skončí. Konec platnosti musí být jasně a nezpochybnitelně stanoven. Jinými slovy řečeno, nelze akceptovat změnu postoje dotčeného orgánu státní správy tím, že v prvním případě se jednalo pouze o předběžnou informaci, neboť jak je uváděno v případě předběžné informace s odkazem na ustanovení § 139 správního řádu se jedná o institucionalizovaný postup, který je tak jako i v případě dalších postupů správních orgánů podle správního řádu přísně ovládán zásadou legality /zákonnosti/ řízení. Odhlédnout nelze ani nevypořádání se s námitkou porušení základních zásad správního řízení. Zásady správního řízení nejsou pouze formálními proklamacemi, ale stanoví zákonné mantinely pro aplikaci správního řádu a v případě správních úvah správních orgánů nastavují mantinely pro tyto úvahy. V konkrétním případě se ani s touto odvolací námitkou žalovaný správní orgán nevypořádal. Správní orgán nereagoval ani na výtku žalobce, kdy účastník řízení zdůraznil, že je vlastníkem předmětného pozemku, na němž má být bytový dům budován a nesouhlasí s omezením svého vlastnického práva ve smyslu napadeného rozhodnutí nebo závazného stanoviska. I tato odvolací námitka zůstala bez jakékoliv odezvy žalovaného správního orgánu. Těmito otázkami je zapotřebí, aby se správní orgán v dalším řízení zabýval včetně argumentace nálezem Ústavního soudu ČR II ÚS 268/06. Soud proto uzavřel, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V. Závěr, náklady řízení.

/15/ Soud proto v dané věci postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. a rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů zrušil bez nařízeného jednání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

/16/ Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které úspěšně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení před krajským soudem představují zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč podle položky 14 a/ odst. 2 písm. a/ zák. č. 549/1991 Sb. v platném znění odměnu právního zástupce žalobce za dva úkony právní pomoci ve výši 2.100 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ § 7 bod b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.) tedy 4.200 Kč a paušální hotové výdaje právního zástupce žalobce po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), dva úkony, celkem 600 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, která činí 960 Kč, celkem náklady řízení 7.760 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím soudu podepsaného ve dvou stejnopisech, z důvodů stanovených v § 103 odst. 1 s.ř.s. Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen podle § 105 odst. 2 s.ř.s. advokátem.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 25. února 2011

Předsedkyně senátu:
JUDr. Marie K r y b u s o v á v.r.

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka